

# Waterdicht

In de heidense prehistorie heerste de idee dat water de woonplaats van goden, geesten en demonen zou zijn. Het mag dan ook geen wonder heten, dat men voorzichtig met de oerstof van het leven omging. Geesten en demonen werden door het christendom verdreven, doch de reinigende en regenererende kracht van het water is in de vorm van wij- en doopwater tot op heden bewaard gebleven. Nog heden verdampt het water in de zon richting de hemel, waarvandaan het in de vorm van regen of sneeuw weer naar de aarde terugkeert. Ook wanneer er sprake is van een 'waterig zonnetje'.

In zijn «Briefe zum Frohmachen» (1929) heeft Hermann Lippert, een weinig bekende theoloog uit München, één van de meest kleurrijke regels ooit over meren geschreven. Hij ontdekte dat hij af en toe bepaalde meren met de ogen zou willen liefkozen, net zoals men liefkozend met de vingers over mooi zacht fluweel aait. De kleuren van de meren vergelijkt Lippert met de gentianen, die de «Himmel mit seiner unendlich tiefen Bläue einfangen». Ook de meren proberen dit keer op keer: «den ganzen Tag liegen sie da und trinken den blauen Himmel und versuchen alle möglichen Kunstgriffe. Zuweilen liegen sie ganz still und rühren sich nicht, dann wallen sie leise, ob ihnen vielleicht so das Blau besser gelingt, dann plustern sie sich, in ergötzlich grossem Zorn, weil ihnen das rechte Blau nicht gelungen ist. Und so trinken und trinken sie, bis sie randvolle sind von der Himmelfarbe und geradezu überlaufen davon. Dann sieht es aus, als ob ein Stück Himmel auf den Talboden gesunken wäre.»

Meer over meren, die voor Duitstaligen 'Seeen' heten, zodat voor het gemak hun 'Meer' bij ons weer 'zee' heet (voor wat hoort wat), ervaren wij bij de jonge Milanese lyrica Antonia Porzi. Zij was slechts 26 jaar oud toen men haar in 1930 op een nevelige

winterochtend bevroren aantrof. Een ongelukkige liefde had haar gekweld. Haar gedicht «Ruhige See» is vol van doodsverlangen:

«... Der Himmel, sich spiegelnd im  
Wasser,  
ist nicht mehr so gross, nur ruhiger,  
lebendiger.  
Wir werden in diese alte Barke steigen,  
die am Ufer auf dem Trockenem liegt:  
Die Ruder sind gebrochen, aber im  
tiefen Grund ruhend  
werden wir ja die Erde nicht mehr sehen,  
(...)  
lass uns aufbrechen, langsam in einem  
weissen Traum  
von unendlichem Frieden nach  
unbekannten Stränden  
mit unserer Liebe allein.»

Dat is wel iets anders dan de volgende oer-Hollandse tekst die Hans Hooghart las.

## Waterland

Neem Hollands boer zijn land af...  
Dan houdt hij nog zijn water;  
Daar maalt hij toch weer land uit op  
Wat vroeger of wat later.

Maar neem je Hollands water weg,  
Zijn plassen en zijn vaarten...  
Dan is mijn land geen Holland meer,  
Al staat het op de kaarten.

Dan wordt het duin een woestenij,  
Dan dorren al de weiden,  
Dan gaat mijn mooie Holland dood,  
Omdat het dorst moet lijden.

Joh. van Meurs

(Uit: Gedenkboek twee eeuwen  
waterstaatswerken)

MvdV